

PEST, I. félv.

18. szám.

Május 2. 1872.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, esütörtökön. Az előfizetési pénzeket, valamint a lapba szánt kéziratokat a Sz.-Istv.-Társ. igazgatóságához kérjük intéztetni.	Előfizetési ár: helyben félévre 1 frt 31 kr., egész évre 2 frt 62 kr.; vidékre félévre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr.	A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri fölvetéért 1 frt, 10 soron fölül, egyszeri közlésért 2 f., hatóbbször közöltetik, 1 f. 50 kr, számítatik
--	--	---

Miképen lehetne a katolikus hitben megerősíteni a népet?

Jóllehet néhány számmal előbb már hoztak e beces lapok ilyczimű értekezést, amely főleg azt látszott tanácsolni, hogy minden juhoeska tartson az ő pásztoraival, a hívek az ő lelkészekkel, mégis megkísértjük, miszerint ezennel még behatódóbb szereket és eszközöket ajánljunk a keresztény katolikus hitben megerősítésére.

Elsőben is az akadályok, jobban mondva, a megkísértés elmellőzésére kívánjuk figyelmeztetni katolikus hitrokonainkat. — Eltekintve az állandó ellenségektől, melyek a test, világ és ördög, rámutatunk a farizeusokra. Miként Krisztus urunk idejében, ugy mainap irtóztató nagy a farizeusok száma ugyannyira, hogy e kort farizeusok korának lehetne elneveznünk, annál is inkább, mivel míg mi a szent hitünk ellen agyarkodó — báránybőrben öltözött — ragadozó farkasokat farizeusoknak czimezzük, addig ők minket és minden állhatatos katolikusot ugyanazon czimmal illetnek, el nem akarván hinni, hogy lehessen ember a világon, a ki őszintén hiszi, hogy Jézus Krisztus ami megváltónk, törvényszerzőnk és tanítómesterünk. Ez okból minden körülmény mellett imához kell folyamodnunk és Istent kérnünk, hogy világosítsa föl lelki testi szemünket, miszerint a farizeust tüstént fölismervén, az általa vetett tört elkerülhessük. Van is erre czélzó szép imádságunk, melyet szentséges atyánk IX. Pius pápa 1860-dik évi október hó 22-dikén jóváhagyott és száz napi bucsuengedéllyel ellátni kegyeskedett. *)

A farizeusok eltávolítása után szükséges a kellő keresztény tudomány és hitbeli világosság, s könyörögnünk kell, miként az ut mellett kéregető és Jézus Dávid fához kiáltó koldus az Üdvözítő

Istenembert, ki őt kérdezte: „mit akarsz, hogy neked cselekedjem?“ kérve-kérte: „Uram! hogy lássak.“

A hitoktatásbani szorgalmas és buzgó részvétel, az épületes és oktató könyveknek olvasása, a hitigazságokról való elmélkedés, a szentségekhez való ájtatos járulás, az erények utáni szomj, az irgalmasságnak testi és lelki cselekedetei, az utolsó dolgokról való folytonos megemlékezés, de mindenek fölött az Ur Jézus szent testében és vérében való többszöri méltó részesülés és mindazon jó cselekvények, melyek az imént felsorolt jámbor gyakorlatokkal járnak, nem csak bizonyítványai a kebelben lakozó hitnek, hanem erősítő eszközei is annak, mert a szent munkálkodás edzi és növeli az erőt és hitéletet.

Ámde ne mulasztjuk el, hogy ellenségeinktől is tanuljunk. — Nem látjuk-e, miként gyülekeznek, sorakoznak, egyleteznek minden néven nevezendő ügyben és foglalkozásban, mert tudják, hogy egyesülésben van az erő, melynek segélyével szétrobbantani szándékoznak az anyaszentegyház alapját is, azon kösziklát, melyre építé azt az isteni alapító Jézus Krisztus. Tehát álljunk mi is szent és jámbor egyletekbe, társulatokba, közakarattal vállaljuk el ezeknek istenes köteleit Jézus szent szívének, Isten szent nevének, szűz Mária szeplőtlen szívének, makula nélküli fogantatásának társulatát, a szent skapulárét és a többi ájtatos intézkedéseket. Irassuk be magunkat a Szent-István-, Szent-László-, Szent-Mihály-, Szent-Bonifác- s t. efféle Társulatokba. Alakítsunk ker. katolikus kaszinókat, gyüldéket, sorakozzunk az Ur Jézusnak szent zászlója alá és megerősödünk a hitben, de még a reményben és szeretetben is.

Jáky Ferencz,
oslii lelkész.

18

Jáky Ferencz

*) Az ígért imát nem kaptuk meg.

Szerk.

A görög bölcsész.

— Elbeszélés a római császárok korából. —

(Folytatás.)

II.

Igy ismerte meg Lycinus a külső fényt, az előkelők gazdagságát, a nép gyalázatosságát és nyomorúságát. Most még csak a házi életbe kellett egy pillantást vetnie, mire nemsokára alkalma is nyílt. — Szavához hiven, megjelent Narcissus lakásán, s miután Glaukustól megtudta, hogy a gazdag Sulpitius házában egy rhetorra volna szükség, azonnal odament ezeknek kíséretében. Rabszolgák, szabadosok és kegyenczek egész seregétől környezve fogadta őket Sulpitius. — Lycinus nagy zavarba jött, amint Sulpitius őt tetőtől talpig megvizsgálta, mint valami áruvizsgálót.

— Atheni vagy? kérdé Sulpitius.

— Igen! válaszolt Lycinus.

— Előbbi házi bölcsészem szintén atheni vala, még pedig stoikus: de minden bölcsesége dacára nagy boldog volt. Philoklesnek hívák: ismered őt?

— Hallottam felőle.

— Ez a Philokles különös egy ember volt; nem szerette a kényelmet, nem a szép ruhát, szakállát soha sem vágta le. Ámbár mindezt az én költségemre tehetné volna. Nem kívánom házi bölcsészemtől, hogy arannyal átszőtt kelméből készült ruhát hordjon, hogy fehér harisnyában és attikai felezipőben járjon; de azt megkívánom, hogy szégyenemre ne váljék. Azonfölül mindig az ő nevetséges szarvas okoskodásaival és más ostoba bölcsészeti rendszerekkel kinzott bennünket. Ismered te is a szarvas okoskodást?

Lycinus észrevette, hogy Narcissus tagadólag int fejével, azért felelte:

— Nem ismerem; s életében most hazudott először.

— Ennek örülök, válaszolt Sulpitius. Soha sem fogadok többé stoikust házamba, — nem azért, mert a császár is gyűlöli őket; hanem hogy én nem szívlehetem. Más bölcsészeti felekezethez tartozol te?

Lycinus Narcissus intésére felelte:

— Én egyikhez sem tartozom, mert rhetor vagyok.

— Rhetor! jól van, akkor föl vagy véve. Nálam nem lesz semmi bajod, semmi szükséged; nem vagyok fukar a tudósok iránt, mert magam is szeretem a tudományokat. A többit majd megmondja nóm. Jó napot! S ezzel hátat fordítva, a szakácsával ereszkedett beszédbe az ebéd felől. — Narcissus ezután intette Lycinust, hogy menjen a ház asszonyához, s eltávozott.

Melissa — ez volt a háziasszony neve — éppen szobájában volt, s kedvencz rabszolganője, Viola által, fésültette magát. Lycinus egy rabszolga által bevezetve, mélyen meghajtotta magát. Melissa szép, de élvhajhászó asszony volt; azonban szépsége — legalább a bölcsész véleménye szerint — egészen elenyészett Viola szépsége mellett. Ez valóban gyönyörű alak volt; arcán a lélek tükröződött — összekötve szerénység- és erkölcsösséggel, mi Rómában nem mindennapi dolog volt. Viola egy megvásárolt rabszolganő volt, s vajjon, ezen sorsának keserű tudata okozta, vagy már jellemé-

ben feküdt, elég az hozzá, hogy gyönyörű arcán a buskomolyság kinyomata honolt. — Lycinus keblét ezen szép alak láttára, még soha nem érzett, soha nem ismert érzemény tölté el.

— Tehát te az én szolgálatomba akarsz lépni? — kérdé Melissa, miután a tudós alázatos köszöntését könnyű fejbólintással viszonzta.

— Igen, ezen szerencsében szeretnék részesülni.

— Mit tudsz tehát? Talán csak bölcsészeti dolgokat tudsz összebeszélni, mint az unalmas Philokles; vagy talán grammatikai szóvirágokat akarsz összeacsogni és az írásmód fölött disputálni? — Akkor mindjárt elmehetsz!

— Tehát asszonyom, te nem csak tanulni, — de mulatni is akarsz?

— Csakis az utóbbit akarom; tanítani két gyermekemet fogod, kikhez Viola mindjárt elvezet.

— És mivel mulattassalak majd téged?

— Tudsz énekelni, fuvolyázni, vagy citerázni?

— Nem.

— Hát szavalni?

— Majd megtanulok kedvedért.

— Értesz a verscsináláshoz, vagy szerelmes levél írásához?

— Az első, végső szükségben megtörténhetik; de az utóbbi lehetetlen, nem értek hozzá.

— Oh te szegény! Tehát járatlan vagy a szerelem dolgában? Ah, igaz, te tudományos dolgokkal foglalkoztál, míg csak meg nem untad; ekkor hosszú szakállal és egy rongyos köpennyel Rómába vándorolsz, s megbámulod az életet, látván annak örömeit, melyeket te azelőtt soha sem ismertél; s elhatároztad itt szerencsét próbálni.

— Ugy van, felelt mosolyogva Lycinus.

Viola ezen szavaknál egy buskomoly pillantást vetett a bölcsészre.

— Mindazáltal tudományod és fesszéged dacára is, csinos ember vagy. — Hány éves lehetsz?

— Negyvenöt.

— Hm! én fiatalabbnak gondoltalak. Majd ha a divat szerint öltözködöl, sokkal ifjabbnak fogsz kinézni.

Lycinus e dicséretre elpirult. — Most hallotta először külső szépségét dicsérni, melyre eddig még nem is gondolt.

— A mint hallom — a szép Narcissus vezetett hozzánk?

— Igen; ő az én unokaöcsém.

— Ej, nézd csak, a szép Narcissus a te öcséd? Ezért gratulálok, lenne csak valami tehetséges ember, még sokra vihetné.

— Ő jól képzett, s mint hiszem, jó is.

Melissa elnevette magát. — Képzett, jó, arra nem sokat adunk; de ő szép és kedves, tud gyönyörű dalokat énekelni és a leggyöngédebb leveleket fogalmazni. Ez lenne az én házamhoz illő ember! De remélem nem fog öcséd föltülni?

Ezalatt Viola bevégezte a fésülést és aranyport hintett Melissa hajára, s végül drágakövektől ragyogó fejdíszot tett büszke fejére.

— És most Viola el fog vezetni a gyermekekhez, kiket tanítanod kell, szólta Melissa; maradj nálok egész ebédig.

S ezzel Lycinus elboacsátatott.

A gyermekekhez vezetett, előadást tartott a hómeri költemény és az attikai szójárás finomabb árnyalata fölött. Ezután az ebédhez szólították őket, melyre Sulpitius több vendéget hívott meg. Ezek közt volt Glaukus is, ki mindjárt Lycinushoz ment és vállalt megveregette mondván: Meg vagy elégedve? Nemde, igen jó helyet szereztem számodra? Én nem kívánok ezért háladatosságot, hanem örülni fogok, ha a szeretetre méltó, szellemes és derék Sulpitius házában jól érzed magad. Ugy-e, ez aztán egy család?! Mily derék egy nő a házi asszony! Nem hasonlítható-e Junóhoz? Csakhogy még a szerelem istennőjétől is bir valamit, t. i. kellemmel összekötött szépséget. És ezen isteni, szép tehetségű gyermekek, kiket tanítani szerencséd lesz! Tudod, hogy nem szoktam sokat beszélni; de azt mondhatom, irigylenő annak sorsa, ki ezen házba juthat.

Lycinus annyira elbámult ezen bőbeszédűségen, hogy nem volt képes semmit sem válaszolni. Eközben fölhordták az ételeket. Lycinus, ki a gyermekekkel egy mellékasztalnál ült, nagyobb figyelemben részesült, mint az ő fajta egyének iránt Rómában szokott történni. Glaukust szemlélve, gyönyörködte őt, hogy amilyen jó beszédes, oly jó evő is. Mialatt egy szárnynasnak esontjairól a húst annyira lerágta, hogy azokon még a legéhes eb sem találhatott volna semmit, tiz újdonságot is beszélt el egymás után. Beszélt a tervben létező épületekről, a germánok elleni harczról, az „új zsidó felekezetről“, a keresztényekről, kiknek prófétái, mint mondá, Rómába jöttek és egy új Istenről, a megtérés szükségességéről és a világ örömeinek megvetéséről prédikáltak. — Pah, nevetséges dolog, ostoba ábránd! — szólta, mialatt egy mályvalevelet, melybe czukorban főzött gyümölcs volt takarva, mohón nyalt. Néhány pikant történetet beszélt el az udvarról, de a legmélyebb tisztelet hangján; szólta a császár kicsapongásairól, mint egyik szeretetre méltó gyengeségről, hiu, haszontalan művészetéről, mint tényekről, melyek az utókor tiszteletére érdemesek. Amint végre bort hoztak és a tivornya elkezdődött, oly eszeveszetten viselte magát, hogy a vendégek mulattatására föllépett színészek alig voltak képesek őt fölülmulni. Sőt elkezdte a bölcsészeket gunyolni, és Lycinus, miután észrevette, hogy a guny célzáblájává őt választotta ki, s hogy a ház ura és a vendégek is kedvüket lelik ebben, esendesen visszavonult a számára kijelölt szobába és egy tudományos munka olvasásába kezdett. E tettét azonban urasága rossz néven vette.

Néhány nap múlva belátta, hogy a gazdag díjat meg is kellett szolgálnia. Ha Sulpitius látogatást tett, Lycinusnak kíséretében kellett lennie, s ekkor napokig nem volt nyugta. Mindig készen kellett lennie, hogy urának, ha talán unatkoznék, valamit elszavaljon. Ha falura mentek, ekkor sem volt jobb dolga. Már az ut miatt sokat szenvedett s emellett még a gyer-

mekekre kellett vigyáznia és asszonyát mulattatnia. Melissa kegyelte őt, s ez új szerencsétlenség volt reá nézve. Reszketett a gondolattól, hogy Sulpitius valahogy észreveheti, miszerint neje a tudósra mosolygott és bizalmasabban beszélgetett vele, mint ez az ur és szolgálja között történni szokott. Mert hogy őt szolgálának tartották, fájdalom, ez csakhamar világos lett előtte. Nem csoda tehát, ha a főváros fényes, de erkölestelen üzelmei, a pompás paloták, a nagyszerű gyönyörök, melyekben neki is részt volt szabad vennie, a gazdag terítékű asztalok, a kéjes fürdők, a színház és cirkus gyönyörködte látványai, a nyilvános ünnepélyek ép oly kelleltenek és unalmasak voltak, mint a tiburi gyönyörű villák és a Rómán kívül fekvő, szobrokkal ékesített kertek. Ehhez járult még Melissa szép rabszolganője, Viola iránti szívében csirázó szenvedélye. Még soha sem gyötörték belső harcok és külső körülmények annyira, mint ekkor. Végre kimondhatlan undor töltte el mindezek iránt. — Ezek tehát az életnek annyira óhajtott élei, s ez az ár, szólta önmagához fájdalomtelten, melyért a tudományokkai zavartalan foglalkozást, kebled nyugalmit és szegénységged boldogságát eladtad?! Oh, mint vágyakozom egyszerű, de vigággal és elégedetességgel fűszerezett ebédem után?

Igy ült, mélyen elszomorodva a kert egyik zugában, midőn egy szelid hang hallatszott közelében:

— Beteg vagy, Lycinus?

A bölcsész majdnem megijedve emelkedett föl. — Te vagy, Viola? kérdé és egy égő pillantást vetett a gyöngéd alakra, ki pirulva állt előtte. — Beteg? Igen, ha ez helyes kifejezése állapotomnak. Beteg vagyok kedélyben, Viola!

— Tehát szerencsétlenség érzed magadat?

— Miért kérded?

— Mert rég tudom, mi hiányzik neked.

— Te tudod, mi nekem hiányzik?! ... De, beszélj,

Viola, beszélj! S ezzel megfogta a leány reszkető kezét, ki azonban gyöngéden voná vissza azt.

— Nem így, Lycinus! szólta ő; azt, amit talán vártál tőlem, nem fogod hallani. Ez ábránd, mely téged üldöz; álom, mely téged fogva tart.

— Oh Viola, egy édes álom ez, és csak tőled függ annak valósitása!

— Hogy tudsz ilyesmit gondolni? Nem tudod, hogy én rabszolga vagyok, és kevésbbé ura kezemnek, mint szívemnek?

— Ez nem akadály; szökés vagy szabadonbocsátás segít ezen. Oh Viola, én oly ember vagyok, ki nem fiatal már években és járatlan a szerelem dolgában; ki az élet gyönyöreit csak külsőleg, távolról ismeri, de nem érti; ki a nagyobb javak utáni vágytól félrevezettetett, megvakított, megesalatott, de meg nem rontott. — Visszavágyom hazámba — oh Viola, kövess engem és add meg a boldogságot, hogy magamat bened, a hú, szerető nőben, fölhaláljam! ...

— Tehát szeretsz engem, Lycinus?

— Szeretlek, Viola.

— Sajnállak! Keserű csalódásaidhoz — mert csak valld meg, hogy reményeidben Rómára nézve, csalódtál — még az utolsó is járul: lehetetlen, hogy valaha neked kezemet adjam földi összeköttetésre! ...

— Földi összeköttetésre? Mi ez, leány? Talán vigasztalni akarsz az árnyak országában leendő egysülésünkkel? ...

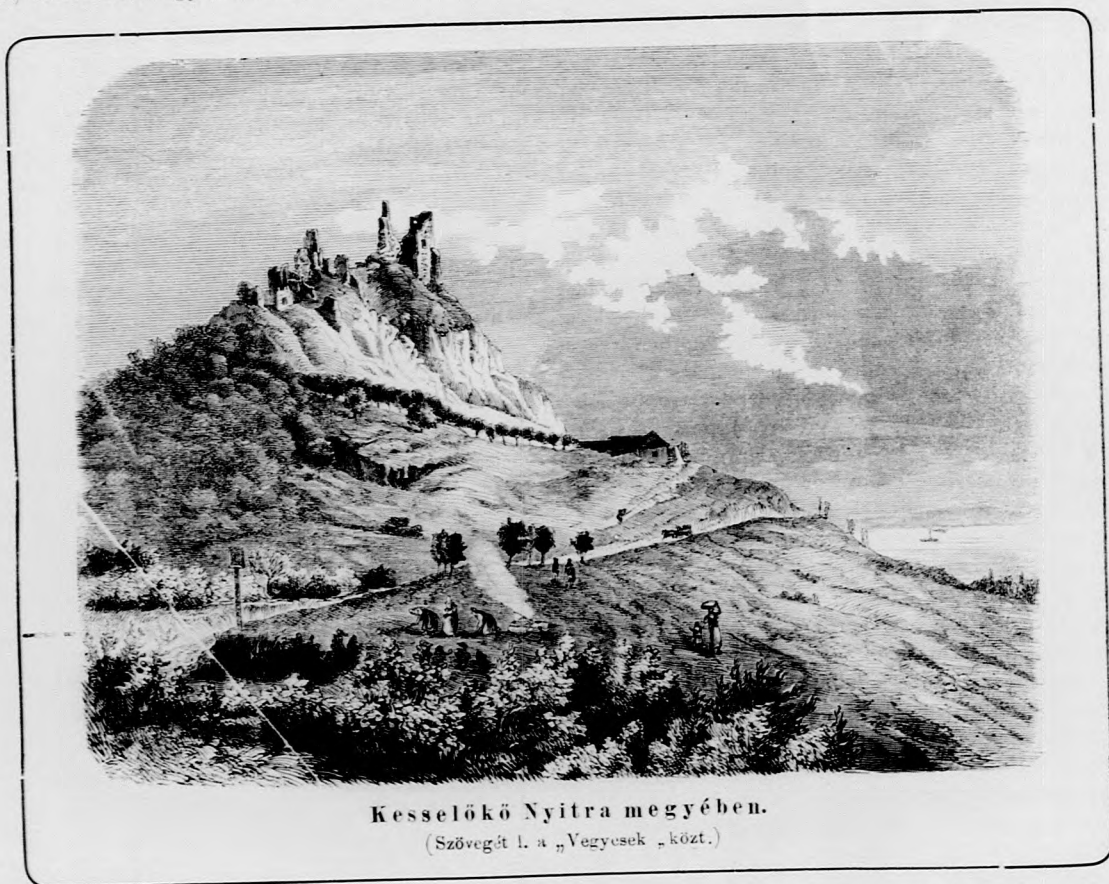
— Az árnyak országában? ... nem! Ezzel mit sem törődöm.

— Nem hiszesz ebben? kérdé Lycinus szomorú mosolylyal. Igen, ezen megromlott városban mindent, mindent elvesztettek, még az istenekbeni való hitet is. Birnak mindent, amit csak a csapongó képzelődés ki-gondolhat; de azzal, mi szükséges, nem birnak. Mindnyáján szerenesétlenek, a császártól le a legutolsó kol-dusig, ki a császári palota lépcsőjén guggol. Minden érzések meg van mérgezve, s mivel szívök tisztasága hiányzik, életök nem egyéb részegítő márnál, mely

lik, helyesen fogtad föl. De nem tudsz módot, melylyel ezen segíteni lehetne.

— És te tudnál, gyermek?

— Gyermek? Igen, gyermek akarok lenni, de nem azon gunyos értelemben, a mint gondolod. — Éu szegény rabszolganó vagyok, de keblemben egy magasabb szabadság, boldogság honol, melytől egy imperator sem foszthat meg. Föl kellett vennem a rabszolgaság békóját, de minden zúgolódás nélkül, türelmesen viselem. — Nem vagyok oly tudós, mint te, de szívem egyszerűségében mégis tudom azt, mit te nem tudsz. Te szabad ember voltál és a bölcsesség barátjának nevezéd magadat; de lealacsonyítád magadat, elárultad dicső tanítódat, nyomorult bérért elszegődtél, mert a világ

Kesselőkő Nyitra megyében.

(Szövegét l. a „Vegyesek „közt.)

után következik a semmi, a borzasztó semmi a halál után! Kigunyolják az isteneket és a költők ábrándképeivé alacsonyítják le: előttük az Olymp nem más, mint egy hegy, az alvilág nem egyéb, mint egy zord barlang. Mit használ, hogy a kapitóliumi Jupiter szentélye a gyönyörű épületek ezreivel befödött hét halom fölött uralkodik, ha az isten benne nem egyéb, mint holt kő? Róma már megérett az elveszésre, s el fog tűnni a föld színéről! ...

Viola növekedő figyelemmel hallgatta a bölcsészt. Szemeiben sajátságos lelkesedés tüze csillogott, és leirhatlan kedves mosoly lebegett ajkain. Ekkor kezét Lycinus vállára tevés és így szólt:

— Mily igaz, mily szép mindez, mit most mondtál, böles Lycinus! A betegséget, melyben a világ siny-

élvei ingereltek. Én tanítómat el nem árulnám a világ minden kincséért s inkább meghalnék, mintsem hűtlen legyek hozzá!

A rabszolganó ezen szavai méltó csodálkozással töltötték el a bölcsészt. Ugy tetszett neki, mintha ítéletét hallotta volna, annyira megragadták e szavak: Lealacsonyítottad magadat!

Viola így folytatá tovább:

— Mily életerő lakhatik a te bölcségedben, ha oly könnyen hűtlen lehetsz hozzá? Ha nem képes téged az érzékiség ellen megvédeni, külső és belső ellenséged ellen megerősíteni. — akkor oh Lycinus, ezen bölcsesség nem bölcsesség, és az én egyszerűségem és tudatlanságom kedvesebb nekem, mint büszke tanítóidnak tana, melyet gyenge vagy követni.

— Elég! kiáltott Lycinus fölgorva s a leányra bámulva. Megsemmisítettél engemet. De, most mondd meg, sajtáságos teremtmény, miben van a beteg világ oivosszere?

— Megajándékozhatlak bizalmammal?

— Igen, meg.

— Tudd meg tehát, hogy az istenek nem egyebek ábrándképeknél. Szobraik le fognak dűlni, templomaik összeomolni. Csak egy Isten van, ki a mennyben lakik, egy, mindenható, örök, mindentudó szellem, s három személyből, az Atyából, Fiúból és a Szentlélekből áll és a három mégis egy. A Fiu megkönyörülve az emberek nyomorúságán, leszállt a földre és egy Szüztől születve, testet vón magára és megtanította az embereket üdvök elnyerésére szükséges eszközökre, a földi javak megvetésére, az örökkévalók utáni törekvésére; megtanította őket egymást mint testvért szeretni, sőt az ellenséggel is jót tenni. Ő Jeruzsálemben a kereszten halt meg, de halottaiból föltámadott és ismét fölment, az Atyához. Ő Jézus Krisztus, az élő Istennek egyszülött Fia! — Én keresztény vagyok, Lycinus!...

— Micsoda! Ez amit most velem közöltél, a keresztények hite? Igen, e tan fonséges és meg fogja dönteni az isteneket, hogy megmentse a világot. Azt véltem, hogy a keresztények az istentagadók közé tartoznak, s összejövetelök alkalmával bünös tetteket visznek véghez és bennünket kinevetnek.

— Rágalmaznak bennünket, mivel félnek tőlünk. Ha győz a kereszt, akkor vége e bünnel terhelt uraságnak: a bün, gyűlölet és harez birodalma elnyészik és elkezdődik az erény, szeretet és béke országa.

— Hol az iskola, holer bölcseséget tanítják? Hogy hívják ezen új világ bölcsesség mestereit?

— Nekünk nincsenek iskoláink és tanult mestereink. Nekünk egy szegény galilaei halász hirdette az evangéliomot, kinek az Úr a megkötés és föloldozás hatalmát adta s kit helytartójává nevezett e földön, és ez Péter. Őt az Isten szellemével és a hit erejével teljes

férfiu kíséri, ki annál erősebb, mert azelőtt az egyház üldözöje volt, ki Athenben is predikált és Göröghon több városában községet alapított. Ez Pál.

— Hallottam felőle. Én rajongónak tartottam.

— Ő apostol, s összesen tizenketten vannak. Ezek körülutaznak a világban és hirdetik a népeknek, hogy a megváltás órája elérkezett, és a megtérőket az Atyának, Fiunak és Szentléleknek nevében megkeresztelik.

— Mily csodálatra méltó titkot tártál elém, oh Viola! Ugy tetszik nekem, mintha hályog esett volna le szememről! Halld tehát, én is be akarok lépni e szent közsébe. Hisz a békét keresem; engedd tehát azt megnyernem. — Istenednek akarok szolgálni, ki a világot megváltotta.

— Ezt akarod, Lycinus!! — Oh, akkor áldassék örökké, ki az emberek szívet megvilágosítja!

— Igen, Istenednek akarok szolgálni és így egészen a tied lenni.

— Lélekben igen, de nem testben! Megfogadtam, hogy tiszta maradok; ámbár nálunk is meg van engedve házasságban élni, de tanácsoltatik nagyobb tenni és a test szüzességét megőrizni, hogy a vétkekkel terhelt emberiség kibékülést találjon Isten választottainak szeplőtelen tisztasága által.

— Nem tudom fölfogni, elnémulok ezek hallatára! Menj Viola, s hagyj egyedül elmélkedésemnek.

— Jó; bár kiemelne az Ur a világ sötétségéből a menny világosságára. — Csak ezt halld még, urnónk, Melissa tetszését találta benned és ajándékot küld általam számodra. S ezzel egy értékes gyűrűt vont le ujjáról és Lycinusnak nyujtá. Ez azonban visszautasítá.

— Menj és mondd meg neki, hogy Lycinus megköszöni figyelmét.

Viola a bölcsészre egy pillantást vetett, melyben a legédeseb öröm és legbensőbb hála tükröződött és a háza sietett.

(Vége következik.)

L. K. után —y.

Baja várostörténelmi vázolata.

Szentmiklósi Sebők Józseftől.

(Folytatás.)

Mulatozási középületek és szórakozási helyek sem hiányzanak Baján, bár a századok óta leglátogatottabb mulató helyül szolgált „Sumár” nevű városi kis erdő gonosz kedvből kivágott is s így a vasárnapi népiünnepélyek és a zöldbe kocsizni szerető urhölgyek sétaligete megsemmisítettett. Jelenleg a nemesebb vigalmak gyűlhelye a kies és tapintatos műszépítéssel rendezett lövészker, kedves berkeivel, pompás czélszerű épületeivel, löszobáival s elmés czélkarikákkal és emléktáblákkal díszített táncztermével, hol pünkösdtől kezdve öszközépig — az októberi lud-lövésig — vasárnaponként versenylövészek, a legjobb lövészek jutalmazási kiténtetésével rendezetten gyakorlatván, többször tánczestélyek, sz. István ünnepén pedig évfordulatonként tüneményes látványokkal érdekesített nemzeties ünnepély és tánczmultság tartatik. A főépület homlokzatán, az általam mint építéskori egyleti titkár által készített felirat:

„Polgár légy honvéd! — e szép czélt érni tanuld itt” — hüü emlékezteti a mostani utódokat is a szent haza védelmére.

A szántófölddé változtatott kis Sumár helyett más új népkert nyitattott, az ugynevezett „Pandur-szigeten”, mely ámbár nem Baja területéhez, hanem a Pest megyében fekvő Szent-István község határához tartozik, de a városi piac partjától esakis az ez alatt elfolyó Sugovieza által választván külön, oly közelben fekszik, hogy a mindig készenváró ladikok pár perez alatt a magas fák alá szállítják a mulatni sietőket. Itt minden ünnep- és vasárnapokon népies mulatozásokban gyönyörködhetni, kedvesen szemlélik a látogató műveltebbek is a jókedvű tánczosokat és hintázókat. — Különben rendezett konyha jól készített étkekkel, felsővidéki sörrel s tudunai jeles borral áll készen a vendégek rendelkezésére és kényelmére. A kedvelt mulatóhely május 1-ső napjától igen látogatott, más napokon is még a szu-

nyogok szárnyra nem kelvén, itteni ős színhelyüket el nem foglalják. — Vannak ezenkívül nyáron át számos magánkertek és helyiségek a köznép s eselődés kedvtöltésére és tánczvígal maira alkalmazva, hol esakis külön esendőri figyelem és ellen-örködési fegyelmzés által korlátoztatik a szilajkedvű pórifjuság erkölcsveszélyeztető pajkossága. — Végre farsang három napján kezdve a bunyovác ifjak és leányok kedvtöltésére megnyílnak az ugynevezett „kölök“ kőrtánczok s vasárnaponkint a délutáni órákban duda szó mellett tánczolja az unalmas egyformaságu szerb nemzeti tánczot, hol többnyire a házassági frigyek kötetni szoktak.

Az ünnepélyes farsangi és fényes emlékünnepi bálok eddig a városi két terjedelmes és tágas vendéglőnek termeiben tartattak, most azonban a nagyobb az „Oroszlánhoz“ címzett eladattván, esakis az egy „Aranybárány“ vendéglő maradt fönn méregdrága áron kibérlésre. — A kisebb táncztermet a nagy karzat pótolja a szemlélő látogatók számára. E terem szolgál színházi játékok és műelőadásokra is, hol évenkint egy-két vidéki, néhánemet szintársulat is megfordulván, a színészeti művelzetet kedvelők gyönyörködhetnek. A színészek többnyire meleg partolásban részesülnek.

Az utazók kényelmes elfogadására az „Aranybárány“ nagy vendéglőn kívül az „Oroszlán“ Bayernál, Fehérhajó Horák-féle magán díszes helyiségek állanak választásul, hol a legkészebb szolgálat, esimos szobák, jól rendezett étterem van kényelmekre. Vannak ezenkívül a szegényebb utasok számára s a fuvarosok beszállásolásra minden városrészen magán állomások s biztos koresmahelyiségek.

Katonai szempontból: a házankinti elszállásolás nehéz terheletésének kikerülhetése végett nagy áldozattal — előbb egy nagyszerű emeletes kaszárnya e homlokzat-felirattal: „Hanc offert OppIDVM ReX FranCisCe TVI“, tehát ezen évszámi emlékirat szerint 1818-ban építettett. Később azonban még két fióklaktanya is berendeztetett, az itt rendesen szállásolni szokott lovas század elég kényelmére. Ezekhez járult a néhány év előtt nagy kényelemre állított „Ferenec József“ igen díszes laktanya, melyben az ezen alsóvidékre, lónemesítési szempontból rendelt ménlovak tartatnak, s a felügyelő személyzet el van helyezve. Nagyobb összpontosítás vagy átutazások alkalmával az elszállásolás nyomasztó rendszere maiglan boszantja a békét kedvelő lakosságot.

Nem mulaszthatom el ezen szakaszban, a volt szép idők s boldogabb korszak emlékére megérinteni, miként Bajának díszére két polgári katonasága levén, az egyik gránátos, a magas medvebőrös süveggel, sárgazsinóros kék nadrág és fehérszinóros kék attilával; a másik vörös nadrág, zöld attila, huszár-esáköval, mindkettőnek vezényleti szava magyar, külön jeles zenebandája is volt. Ezek nemesak az egyházi főünnepek és körmenetek alkalmával emelték a szent ünnepélyek fenségét, fényességét, nemesak országos díszünnepek s magas vendégek tisztelgésénél emelék a díszelgés pompáját, de szükség esetében a rendes katonai őrállásoknál vagy rendkívüli veszélyek előfordultával a felvigyázásnál is feltűntek pontos- rendithetlen szolgálattal — s valamint zenekaraikkal ugy a piaci és lövészkerti zeneestélyeknél, mint a farsangi s más mulatozási körökben és fürdői idényekben szerepeltek. 1848-óta mindkettő feloszlott és elnémult, csak a gránátosok zászlója mutatja egykori főnállásukat, midőn megmaradt tagjainak elhunytá esetében azok temetési gyászünnepejénél leng a koporsó előtt emlékül, és a tagok által összeadott 100 firt kamatja a zászlóvivőnek esvén évenkinti jutalmul, maga a tőke a legutolsó társulati halott örökösait ille-

tendi, a zászló a templomban fenntartani szándékolttván örök-emlékül. (Vége következik.)

Levelezések.

Temesvár, april 22. — Nem lesz talán érdektelen e becses lapok tisztelt olvasói előtt ama valóban örvendetes hír, miszerint városunkban, a szabadkőművesség ezen fő-fő fészkeben katolikus kaszinó alakult, melynek szerény zászlója alatt mindinkább tömörülnek az igaz ügy harezosai. Viola Károly ur — szent hitünk e bátor harezosa — ugyanis mult heten városunkba érkezvén, azon kívánságának adott kifejezést, vajha ezen, a szabadkőművesek s Ábrahám maradékai által már-már agyonboldogított városban egy oly társulat keletkeznék, mely vallásunk, s a katolikusok jogainak megvédésében hathatósan ellensúlyozná az ellentábor emberkéinek gomba módjára termő örvöngő tanait, s jótékonyan árasztaná el működésével a valódi jó-, igaz-, s szépert lelkesedni tudókat. És az ige testté lön. Az előleges értekezleten, melyre szép számmal voltak összegyűlvén, elfogadtattott az üdvös eszme, s életbelépítésére egy szűkebbkörű bizottság választott meg. Nesztét vévén pedig a dolognak a helybeli magasratörő szabadkőművesség szétoló szerkesztősége, s látván, hogy mily csapás lehet az rájuk nézve, ha e kör valóban megalakul, minden erejét megfeszítette, hogy csak elrettenthesse a kaszinóba belépni szándékozókat. Mindenekelőtt szokott finom modorával nekiesett az üdvös vállalat kezdeményezőinek, s minekntána jól megdöbálta volna sárral azokat, kiknek nem méltó még saruszíjait sem megoldani, elég alávaló módon a policzeit uszította reájok, ha még egyszer, ily vakmerő tette vetemednének. Azonban bár mily nagy volt a lárma, melyet véghez vittek, bármennyire iparkodtak elrettenteni a kath. polgárokat, törekvéseikkel rutul felsültek, mert a tegnapi délután tartott gyűlésen 86-an irták alá magukat a kaszinó tagjaivá. Betolakodott ugyan egynehány vastagbőrű egyén is, hogy szétrobantsák a gyűlést valami módon, s kezdtek is garázdálkodni, de mégis jónak látták megoldani a kerekét. A katolikus kaszinó tehát valóban megalakult, s ha hozzáteszszük még, miszerint sokan szándékoznak még azok közül is, kiket az ellenfél durvasága megfélemlített, belépni, elmondhatjuk, hogy fényes sikerrel. — Vajha házánk minden kiválóbb helyén alakulnának ily magasztos célu társulatok, melyek nem is titkoznának nagyobb nehézségekbe, csak kezdeményező akadjon, ki jó példával jár elő. S érzik ezt jól ellenfeleink, mihelyt valamely helyt megpendül az eszme, ott vannak ők mindjárt, a rágalom, moeskolódás piszkos fegyvereivel, s kigyót-békát kiáltanak a kezdeményezőkre, hogy azokat megfélemlítvén, dugába döljön a terv. Az ilyen emberekre azonban csak megvetéssel tekinthetünk, hiszen tőlök gyaláztatni dicsőség nekünk, míg ellenkezőleg dicsértetni — gyalázat. — Ha valaha, most csakugyan nagy szükség van reá, hogy össze-tartsunk, s egy tömör, áttörhetlen csapatot képezzünk a felváltkodott ellenféllel szemközt, s egymást kölesönösen segítve, válllvetve működünk közre szent hitünk s jogaink érdekében, s így győzhetetlenek leszünk; erősek, mint a szirt, mely megtöri a haborgó tenger zuhogó habjait, s melyet nem ingathat meg a legerősebb fergeteg sem. Vajha országszerte loboghatna már a szent ügy harezosait maga alá gyűjtő zászló, bátorításul s ösztönzésül a hiveknek, s félelmül, rettegésül az elbizakodott ellenfélnek!

M—y Gy—a. *)

*) Az ígért levelezést köszönettel fogadjuk.

Szerk.

Moholy, Bácsmegeye, ápril 13. — Minden jóért lelkesülő plebánusunk, ft. Varga Mihály látván a hitetlenségnek felénk is özönlő hullámaikat, biztos gyűhelyet, társulatot kívánt szervezni, hogy a megmenthetőket a vallás-közönyösség ártjától megmentse. — E célra alakított olvasó-egyletet, melynek czime: Kath. Olvasókör. E kör alapszabálya ft. Dittrich K. ur, egyházi tanácsos és a bécsi gyermek-seminarium rectora által irt műve nyomán állítottott össze, melynek czélja: társas összejövetelek, barátságos eszmecserek, de főképp az önművelődés. — Föl kell még említenem, miszerint Kerítés István ur,

itteni derék honpolgár 50 o. é. forintot tett le az iskolaszék pénztárába a róm. kath. tanoncok részére megrendelt zászlójára. Amíg az ezen célra tett többi kegyeletes adakozókra viszsztatérek — mit a főt. szerkesztő ur engedelmével a zászlószentelési ünnepély leírásával bátorkodnám becses lapja hasábjain közzé-tenni, addig is a hála legforróbb szavát fejezem ki nyilvánosan akkor, ha a tanonczsereg nevében, a népnevelés és kegyesség aranszálaiból font füzért nyujtok át a nemes adakozóknak, kinek példáját és jétékonyságát vajmi számosan követnök!

A viszontlátásig — Isten velünk!

Kleiner János.

HETI KRÓNKA.

Pest, ápril 27.

(—ss—) Alig záratott be az országgyűlés, márig nagyban folytak a korteskedések a jövő választásokra. Most itt az ideje, hogy amit időnkint kath. polgártársainknak a választásra nézve mondtunk, szem előtt tartásuk. Nem fognak most sem hiányozni, kik azzal ámitják a falusi népet, hogy ha balpártit választanak, nem lesz adó, felosztják az uraság földjét sat. A tapasztalás eddig eléggé mutatta, hogy az ily ígéretek nem egyebek hazug ámitásnál. Nekünk azonban nem elég az, hogy ne válaszsunk balpártit; nekünk azonfölül oly követek kellenek, kiknek eddigi multja elég biztosítékot nyujt arra, hogy az országgyűlésen a katolikusok jogait védelmezni akarják úgy, mint azt nm. Apponyi György gróf ur a pozsonyi kaszinóhoz intézett nagybecsű levelében kifejtette. Azért gondosan tekintsiünk körül, hogy hol vannak azon férfiak, kiknek kezébe mind a haza, mind egyház sorsát bízást letehetjük.

— Horvátországban majdnem ugyanoly elkeseredéssel folytatattik a választási harc, a minőt nem rég Csehországban láttunk. Az unio pártja ezuttal nem capitulál a csata előtt. Férfiasan megállja helyét, s reményleni lehet, hogy a horvát választásoknak ugyanazon eredménye lesz, a minőt a csehországiak felmutathatnak. Csak aztán a horvát-szlavon mágnások is foglalják el helyeiket a horvát országgyűlésen, s legyenek kitartók a horvát s magyar nemzet közös szent ügyeért vívott küzdelemben. Másrésről pedig a kétségbeesett izgatás, melyhez a horvát ellenzék nyult, tanúságot tehet arról, hogy érezi ügye hanyatlását.

— Legfontosabb dolgok történnék jelenleg Spanyolországban. Tudjuk, hogy a mostani király, Amadeo, ki Victor-Emanuel fia, a spanyoloknak nem kell; nem kell pedig, mert idegen, és másodsor, mert a katolikus spanyol nemzet igazi kath. fejedelmet ohajtana. Nagy ott az ugynevezett carlista párt, mely a vallásos VII. Károlyt ohajtáná a spanyol trónon látni. Legujabban Károly kinyilatkozta, hogy fegyverrel fog föllépni. Nevében következő nyilatkozat jelent meg:

A madridi herczeg elhatározni méltóztatott, hogy a carlista kisebbség a congressustól távol maradjon. A nagy nemzeti párt megjelent a választási vedernél, miután oly alakra nézve egyezett bele, mely alapelveivel ellentétben van azért, hogy a saját ellenzéke által választott téren küzdessen. Az eredmények bebizonyították, hogy a „liberalismus“ nevetséges komédiája csak a nemzeti akarat meghamisítására szolgál, hogy az általa hirdett jogokat felforgassa, hogy a parlamentbe hazugságot és a családokra gyászt hozzon. Ily veszélyek láttára ma a madridi hg az ország előtt tiltakozik, midőn együttesen személyesítőit visszahívja; holnap azon téren fog tiltakozni, melyre őt a szorongatott haza és spanyol szive kívánalmi fogják utalni.

A madridi herczeg azt is kívánja, hogy egész Európa ismerje meg magatartásának okait, nehogy a közvélemény a spanyol eseményeket illetőleg tévutra vezetessék.

A carlista párt, melyhez a spanyolok legnagyobb része tartozik, alapelveihez hűen elutasítja magától a liberálisok ama mesterfogásait, melyek csak is a petroleum és socialis föloszlás előőrsei. A madridi herczeg örömezt kikerülte volna az első lövés megtételét, mely nem csupán, hogy spanyol vért ont ki, hanem talán még nehéz európai bonyodalmakat is fejthet ki. Neki azonban ama téren szembe kelle szállani a herczegal, melyet ellene ellenségei készítettek. A carlista párt, királya szavának engedelmeskedvén, megjelent a választási bizottmányokban; fegyvert nem vitt magával, pedig ott egy népszüretlen kormány és ellenségeinek gyilká várta. Nem itt a helye, felszámolni mindazon kényszer-rendszabályokat, komediákat és véres rendezéseket, melyeknek segítségével meg lön akadályozva az, hogy Spanyolország majoritása a congressusban igazi nyilvánulását felmutathassa.

A forradalmi kormány bezárja előttünk ama látszólagos törvényesség kapuit, melyet ő maga hozott létre. Most már a madridi herczegnek és a carlista pártnak csak azt lehet tenni, hogy a nemzet becsületét, méltóságát és függetlenségét fegyverrel védelmezze meg. A madridi herczeg nem szándékozik polgári háborút gyujtani; ő reméli, hogy rövid és határozó harcban megmentheti a hazát s talán az utat megmutatja, mely a társadalom jólétére vezet. A madridi herczeg az egész világgal szemben igénybe veszi ama tisztességet, hogy a nagy katolikus hadak elősapatait vezethesse; ez az Isten, ez a trón, a tulajdon és a család hadserege. A madridi herczeg és vele a spanyolok többsége sziveikkel Istenhez dobognak; tekinteteiket a haza szenvedéseire és Európa bajaira függesztik s honfiakat a zászló alá hívják, melyben e szavak tündöklenek: „Isten, haza, király!“ Ők az egész világ közvéleményéhez fordulnak s annak hatalmas támogatását bizonyosnak tartják.

— Távirati hírek szerint Károly 10,000 emberrel a spanyol határt át is lépte már. A koczka tehát el van vetve. Meglehet, hogy mire e sorok napvilágot látnak, Amadeo már apjánál fog menedéket keresni.

Vegyések.

Kesselőkő Nyitramegyében erdős hegységektől környezve, regényes vidéken a Majthényiak ősi fészke, kiknek azt Zsigmond király adományozta. — A vár a török kalandozások, méginkább a belső mozgalmak által gyakran háborítva folyvást hanyatlott. Még a mult század elején, habár megingatva fönnállottak falai; de azóta kő kő után foszladozott le a hajdani nagyság ezen erős művéről.

Rövid hírek.

— A királyasszony és egy koldusnő. Ő felsége e hó 17-én egyik udvarhölgyével a budai várkertbe ment sétálni. A Tabán-felé nyíló résznél van egy kis emelvény, honnan igen szép a kilátás s hol a királyasszony többször szokott időzni. Innen pillantá meg, hogy a várba vezető gyalog ösvényen egy öreg anyóka mint igyekszik fölfelé s mily nehezen halad. Feléje került tehát és nyájas szavakkal megszólította az öreg asszonyt, hogy miért vállalkozik e nehéz utra, ha okvetlenül nem kell megtennie. Az anyóka könyezve panasolja el, hogy már dolgozni nem tud s azért indult föl, hogy a városházhoz menjen és valamelyik irgalmas intézetben való fölvetését kérje. A királyasszony megindulva hallgatá a szegény asszony panaszkodását és aztán a rácsajtóhoz szólította, megajándékozta, az udvarhölgy által föliratá nevét és lakását, s biztatta, hogy majd gondoskodni fog róla. A királyasszony még aznap értesítette a szegény asszonyt, hogy magánpénztárából életfogytiglan tartó kegydíjat rendelt számára; — ő felségét, ki az eléje boruló öreghez biztató szavakat intézett, csakhamar kíváncsi tömeg nézte, mire a királyasszony éljenzés és a megajándékozott anyóka hálalkodása mellett tért vissza a várkertbe.

— Ő felsége, Gizela főgnő apr. 17-én látogatta meg a pesti Mária-egyleti eselédgondozó és árvaleánynevelő apáca-intézetet, udvarhölgyek és ft. Ráth József budavári apátesperes ur kíséretében. Először is a csinos kápolnába ment a magas látogatónő, hol ft. Hiesz Bonifác, servita-perjel áldást adott ő felségére és kíséretére. Innét a vendég-terembe lépett, hol Ráth apát ur lelkes szavakkal üdvözölte. Következett az összes helyiségek megtekintése. Az árvaleány-növendékek osztályában ezek a fels. uralkodóház himnusát magyarul énekeltek. Jelen volt a Mária-egylet szüzeinek bécsi főnökneje, Lechner Amalia is. Gizela főgnő ő felsége megelégedését nyilvánította az intézet sz. czélja, berendezése, a tisztaság és szép rend fölött, melyet tapasztalt. Az egylet czéljaira 100 frtot méltóztatott ő felsége ezuttal adományozni.

— A szerenesétlen Miksa, mexicói volt császár neje Sarolta egészségi állapotában nagyon kedvezőtlen fordulat állott be. Brüsszélből jelentik, miszerint a szerenesétlen császárné ugyanis eszméletét néhány nap óta elvesztette.

— Egerből írják: Adalbert napján, e hó 23-kán érsekünk ő exja névünnepe alkalmából a fő-székes-egyházban ünnepélyes istentisztelet tartatott, melyben Lévy Sándor püspök ő mlga pontificált. Az ünnepélyben a tanintézetek testületileg, s a város lakossága tekintélyes számmal vön részt. Meg vagyunk győződve, miszerint szavaink az egész magyar hazában általános viszhangra találnak, midőn az országos közszeretethen és ezernyi érdemekben öszült érsek-főpásztornak, a jeles honfinak, népünk jóltevő atyjának, ez alkalommal mi is szívünk legbensőbb tisztelete s szeretetével kiáltjuk: Isten soká éltesse.

— Szent-Agotáról írják, hogy ott közelébb egy éjjel holdnagyságu légtünetet láttak, melynek hullása közben úgy látszott, mintha egy pillanatra a nap tűnt volna föl, vörös-zöldes világot terjesztvén maga körül. Azon ponton, honnan a fénycsolyó leesett, egy perczig tartó holdfény maradt, s ennek eltűnével 15 perczig volt látható egy 2 1/2 öl hosszsu, egy láb széles tűz-kigyó.

— A szem ápolása egészséges és kóros állapotban. Népszerű vezérfonal mindazok számára, kik látérejüket épségben akarják tentartani. Irta dr. Groszmann Lipót, a budai ált. kórház, szem- és fülbeteg-osztály főorvosa stb. — (Ára 70 kr.) Pest, Pfeiffer Nándor bizományosa 1872. — Mindenkinék, de különösen a szülőknek, s nevelőknek igen ajánlható népszerű munka, mely a tudományos szerző sok évi tapasztalatain alapul.

— József főg családja már Alesúthon lakik; Klotild főhercege-asszony lebetegedését június hóban várják.

— A somlyó-vásárhelyi tűzkárosultaknak gróf Zichy Manó 500 frtnyi adományt küldött.

— Gr. Wenckheim Rudolf és gr. Wenckheim Krisztina k. a f. évi június havában tartják esküvőjüket Békés-megyében Kigyóson.

— Magánhir után említettük, hogy Orosz Ádám eger-szalóki esp.-plebános meghalozott. Azóta a szomorú hírvatollos megerősítést nyert. A jeles férfiú elhunyt april hó 13-kán. Irodalmunk e buzgó művelője évek óta a Kath. Néplap rendes munkatársa volt. Egri ügybarátaink ohajtották volna a Néplapban arezképét és életrajzát közölni. — Ki is mentek hozzá Szalókra egy ügyes rajzoló kíséretében, ki az öreg urat titokban „lekajja.” A czél azonban nem sikerült. Orosz Á. semmi szin alatt nem egyezett bele, hogy arezképe valahol megjelenjen s valószínűleg még fényképe sem létezik. — Az elenyészhetlen világosság fényekedjék neki!

— A pesti ferenczrendiek és a magyar kir. egyetem régen folytaták már a pert azon telek tulajdonjoga felett, melyben a zárda és az országos könyvtár helyiségei állanak. A pert a szerzet pesti conventje nyerte meg. Azonban a telek átiratására nézve új pert indított az egyetem a szerzet ellen. — Azonban dr. Pauler miniszter ur, kihez a peres felek ügyei rendelvek, a barátságos kiegyezést látta a legrövidebb utnak s ezt közöttök létesítette is, a menyiben a ferenczrendiek terén és reáltanodautca szegletén levő telket átengedik ingyen a könyvtár czéljára s a küldöttégek néhány nap mlva még néhány alsóbbrendű kérdést is tisztába fog hozni.

— E napokban d. u. három óra tájban a budai bombatéri kikötő közelében egy csónak fölfordult s a három egyén, ki rajta volt, akarva nem akarva a hideg fürdő-idényt megkezdé. S alig jó közölök egy is a szárazra — elevenen, ha a közelökben levő matrózok őket meg nem mentik, kettő közölök kocsira ülve budai lakására hajtatott; a harmadik ur nagyobb rangú hivatalnok, hogy volt, oly vizesen Pestre csónakázott át.

— Százöt éves ember! Folyó hó 23-án halt meg Budán az országúton egy francia, nyugalmazott katona, ki 1767-ben született Lyonban, a francia háborúban részt vett, érdemkereszttel is volt diszitve; daczára annak, hogy oly koros volt, még mindig sétált, és kis kosarakat gyermekek számára készíttetett. f. hó 25-én temettetett. A meghalt öregnek neve Lacoche Pétér.

— A Szent-István-Társulat ügynökségében kapható, a csak is pár héttel ezelőtt sajtó alól kikerült igen diszes új kiadású „Missae pro defunctis“ Editio quarta. Ratisbonae. 1872. Ára fekete bőrbe kötve aranymetszéssel 4 frt. Megrendelések postai uton utóvét mellett rögtön s pontosan teljesítetnek.

Pályázat.

Vác-egyházmegyébe kebelzett magyar ajku Örkény községben r. kath. kántor-tanítói állomásra ezennel f. évi május hó 2-ára pályázat nyittatik, — megkivántatván a pályázóktól: mikép kántori és tanítói képességeket igazoló okmányaikat alulirhoz idejekorán beküldjék és nevezett napon a hely szinén megjelenjenek. — Nevezett állomás jövedelemei következők: I. 13 1/2 hold közlegelő illeték; II. 300 pár után egy-egy véka rozs és 25 kr.; III. 1 1/2 öl kemény- vagy 3 öl puha tűzifa; IV. egy szekér széna, két szekér szalma; V. tandíj fejében minden tanonez után 50 kr.; VI. tisztes lakás elegendő házi kerttel.

Kelt Kecskeméten, april hó 21-kén 1872.

Bogyó Pál, esp. plébános.

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 11. sz.) — Felelős szerkesztő: Füssy Tamás.

Pesten, nyomtatott az „Athenaeum“ nyomdájában 1872. (Barátok tere 7-dik szám.)